

[Boligministeren.]

heraf, tilsigter at sikre en planmæssig udvikling af bebyggelsen med henblik på en økonomisk hensigtsmæssig investering i bygge- og bymodning, at bidrage til, at der til enhver tid forefindes et passende udbud af bygge- og bymodnet jord og at medvirke til, at bebyggelsen ikke sker i strid med hensynet til befolkningens rekreative interesser og bevarelsen af landskabelige værdier. Dette formål er direkte udtrykt i zonelovforslagets § 1.

Lovforslaget fastlægger de arealer — i lovforslaget benævnt byzoner — hvorpå bymæssig bebyggelse kan finde sted, og indeholder nærmere regler om, at byzonerne skal være så rummelige og bygge- og bymodningen så langt fremme, at der til enhver tid er ikke alene tilstrækkelig jord, men også tilstrækkelig bygge- og bymodnet jord til bymæssig bebyggelse. Endelig har lovforslaget som en naturlig følge af opdeling af by- og landzoner nærmere regler om, i hvilket omfang der uden for byzonerne må foretages udstykninger og opføres bebyggelse m. v.

Jeg skal knytte nogle kommentarer til disse tre forhold.

De samfundsmæssige investeringer i bygge- og bymodning er meget betydelige. Det er derfor strengt nødvendigt at økonomisere mest muligt med disse udgifter. Samfundet har ikke råd til at affinde sig med en begrænset udnyttelse af de investeringer, der foretages. Det gælder ikke alene den egentlige byggemodning — kloakker, veje, ledninger osv. — men det gælder også bymogningsudgifterne til skoler, børnehaver, sygehuse og alle de offentlige og halvoffentlige institutioner, som er en nødvendig følge af dannelsen eller udviklingen af et bysamfund. For at opnå den bedst mulige udnyttelse af disse meget kostbare investeringer må byudviklingen nødvendigvis planlægges på længere sigt. Heri ligger ingen tilkendegivelse af, at den fremtidige udvikling af bebyggelsen skal koncentrere sig om de eksisterende byer eller nogle af

disse. Det må også være muligt at opføre helt nye byer, hvis dette viser sig at være det rigtige. Men der ligger i lovforslaget et krav om, at bebyggelsen finder sted på arealer, som på forhånd er udset til at modtage bebyggelse. Lovforslaget er i denne henseende en videreudvikling af den gældende lovgivning, som den findes i navnlig byplanloven af 1938 og byreguleringsloven af 1949.

Det er imidlertid meget vigtigt, at de arealer, der ved en byudviklingsplanlægning udses til at optage den kommende bymæssige bebyggelse, har tilstrækkelig rummelighed. Der må være så rigeligt med arealer i byzonerne, at der ikke opstår knaphed. I lovforslagets § 4 foreslås nu indført et rummelighedskrav for samtlige byzoner, hvor et sådant krav hidtil kun har været gældende inden for byudviklingsområderne. For byudviklingsområdernes byzoner foreslås en i forhold til de gældende bestemmelser smidigere rummelighedsregel. Gennem et krav om en rullende planlægning hvert 4. år skulle søges fremkaldt en bedre balance mellem hensynet til grundprisdannelsen på den ene side og hensynet til en realistisk planlægning på den anden side.

§ 5 i forslaget til lov om by- og landzoner opretholder i princippet den hidtil gældende regel i byreguleringslovens § 6, stk. 2, hvorefter kommunalbestyrelserne i byudviklingsområderne, som jo omfatter de mest ekspanderende bysamfund, skal have pligt til at medvirke til byggemodning af så store arealer i byzone, der svarer til de næste 5 års forventede forbrug.

Modstykket til rigeligt udlagte byzoner og bestræbelserne for af samfundsmæssige grunde at søge den bymæssige bebyggelse koncentreret må være, at der uden for byzonerne ikke opføres bebyggelse, som kan modvirke disse bestræbelser. Hertil kommer, at hensynet til befolkningens rekreative interesser og bevarelsen af landskabelige værdier nødvendiggør et indseende med, hvor i det åbne land der opføres bebyggelse. I overensstemmelse med naturfrednings-